
Projecte de construcció del nou poliesportiu de Santa Eulàlia.

Per José Fernández Tejero Llicenciat en Psicologia, Màster en Psicologia Clínica. Certificat de Professionalitat de Mediació comunitària. Director Esportiu, Professor a l'Escola de Preparadors. 8è Dan de Karate. President i director tècnic del Club Kihon.

Convocatòria reunió informativa sobre el projecte de construcció del nou poliesportiu de Santa Eulàlia Data: 28 de maig Hora: 18.30 h. Lloc: Centre Cultural Santa Eulàlia.

En representació del Club Kihon assistim: Jose Gundin, Antonio Mula i Jose Fernandez

El Club Kihon, juntament amb altres entitats esportives i associacions del barri, va ser convocat a una reunió en la qual es presentaria l'estudi de viabilitat del projecte del nou Poliesportiu.

Res més iniciar-se la sessió, mentre l'alcalde explicava el funcionament de la reunió i intentava presentar als tècnics encarregats d'exposar els pros i els contres de cada alternativa, va ser interromput pel senyor Miguel, qui va prendre la paraula en un to elevat i sense respectar el torn d'intervenció. Malgrat les crides a l'ordre per part de l'alcalde, va continuar parlant i fins i tot va arribar a elevar encara més el to.

Al meu entendre, les actituds verbals agressives són incompatibles amb una convivència democràtica saludable. Per a construir un entorn veritablement democràtic és imprescindible prioritzar la comunicació assertiva, el diàleg respectuós i la defensa de la dignitat de totes les persones, evitant qualsevol forma de coacció, intimidació o menyspreu per opinar o pensar de manera diferent.

Qualsevol partit polític responsable ha d'evitar la confrontació i la crispació i, sobretot, abstenir-se d'enfrontar als mateixos veïns entre si. La política democràtica hauria de servir per a unir, escoltar i buscar solucions compartides, no per a dividir a la ciutadania.

Una vegada que tots dos tècnics van exposar els seus arguments i van detallar els pros i els contres de cadascuna de les tres ubicacions estudiades —i resumint molt la seva intervenció—, jo vaig entendre el següent:

L'Hospitalet impulsarà la construcció del nou Poliesportiu Municipal de Santa Eulàlia al parc de l'Alhambra, en el marc d'una transformació urbana que permetrà guanyar prop de 9.000 m² de zones verdes en el Districte III. El projecte farà possible disposar d'un equipament esportiu de referència i, al mateix temps, crear una gran illa verda urbana que beneficiarà als barris de Santa Eulàlia i Gran via Sud.

Després de completar l'estudi tècnic i urbanístic de les diferents alternatives d'emplaçament, l'Ajuntament ha determinat que aquesta ubicació és l'única opció viable segons els criteris d'accessibilitat, funcionalitat, impacte urbà, mobilitat i sostenibilitat econòmica.

El nou equipament substituirà a les actuals instal·lacions esportives, avui obsoletes i limitades tant per la seva grandària com per la seva ubicació a l'interior d'una illa residencial. El futur poliesportiu respondrà a les necessitats esportives actuals del barri i de la ciutat, oferint espais adequats per a la pràctica federada, escolar i de promoció de l'activitat física.

Al meu entendre, els eslògans, les sentències i les frases motivadores (com “EL PARC NO ES TOCA”) poden mobilitzar a les persones a través de l'emoció, fins i tot quan la raó ens indica el contrari. A vegades, aquestes expressions arriben a convertir-se en creences que generen expectatives molt elevades i, a vegades, poc realistes.

L'energia està sempre en moviment: tot evoluciona, tot es transforma. Res roman igual de manera permanent; tot canvia, per a bé o per a mal. Per això, el canvi que proposem o impulsem hauria de ser aquell que beneficiï al nombre més gran de persones i perjudiqui el menor número possible.

Els barris de Santa Eulàlia i Gran via Sud tampoc són els mateixos que fa trenta anys. Avui presenten noves necessitats i demandes: més zones verdes, millor accessibilitat i mobilitat, i equipaments públics concordes amb els temps actuals. Adaptar-se a aquesta realitat és essencial per a respondre de manera responsable i eficaç a les expectatives de la ciutadania.

Els dos tècnics també van explicar els motius pels quals es van descartar els altres dos emplaçaments, concloent que tots dos presenten limitacions significatives que comprometen la seva viabilitat.

En el cas del Gasòmetre, la principal limitació és la superfície que requeriria el nou equipament, la implantació del qual obligaria a ocupar part del carrer Sant Eulàlia per a poder encaixar un edifici de les dimensions necessàries. A això se sumen majors afectacions en la mobilitat de l'entorn, dificultats per a l'accés i estacionament d'autocars i una proximitat excessiva als habitatges confrontants.

Quant a les antigues cotxeres de Rosanbus, a més de presentar limitacions similars, s'afegeix un factor determinant: la falta de titularitat municipal dels terrenys. Aquesta circumstància obligaria l'Ajuntament a assumir un elevat cost d'adquisició o expropiació i, en conseqüència, allargaria de manera considerable els terminis de desenvolupament del projecte.

Al meu entendre, la dicotomia entre el parc de l'Alhambra i el Gasòmetre ja no té sentit. Fins i tot els mateixos veïns de l'entorn del Gasòmetre han expressat el seu rebuig al fet que el poliesportiu se situï allí, i els informes tècnics són clars i concloents. Per això, és moment de girar full i centrar-nos en la nova realitat: una ubicació viable, avalada per criteris tècnics i assumida majoritàriament com l'opció més adequada per al conjunt del barri.

Quant a la possibilitat de situar-ho en les antigues cotxeres de Rosanbus, aquesta alternativa presenta dos obstacles determinants. D'una banda, implicaria un sobrecost estimat entorn dels 15 milions d'euros. Convé recordar que els recursos municipals són limitats i que una gestió eficient i responsable és imprescindible. L'alcalde i els regidors i regidores de l'Ajuntament tenen l'obligació d'administrar els recursos públics en benefici del conjunt de la ciutadania de l'Hospitalet. Destinar diners públics a un projecte sense una justificació sòlida suposa, en la pràctica, restar recursos a altres actuacions igualment —o fins i tot més— necessàries per a atendre les demandes de la població.

D'altra banda, fa més de trenta anys que esperem la construcció del nou poliesportiu, i situar-lo en Rosanbus allargaria de manera considerable els terminis de desenvolupament del projecte. Totes les forces polítiques representades en el ple municipal coincideixen en la necessitat de desbloquejar l'actual paràlisi i avançar, per fi, cap a la construcció de l'equipament que el barri i la ciutat fa dècades que reclamen.

Per tot el que s'ha exposat en aquest escrit, desitjo expressar la meua felicitació al nostre alcalde, el senyor David Quirós, per la decisió adoptada i pel compromís públic assumit. Així mateix, considero de gran importància que pugui impulsar i consolidar un suport majoritari entre els diferents grups polítics que integren el consistori de la nostra ciutat, l'Hospitalet, amb la finalitat de garantir l'estabilitat, el consens i el benefici comú de tota la ciutadania.